

Εφετείο Θεσσαλονίκης: 432/1999
Πηγή: Αρμενόπουλος 1999, σελ. 1741

Εργατικό ατύχημα. Σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος που οφείλεται είτε σε πταίσμα του κυρίου της επιχείρησης, είτε σε πταίσμα των προστηθέντων από αυτόν προσώπων, γεννάται υπέρ του εργάτη ή υπαλλήλου που ζημιώθηκε αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής του βλάβης. Η αξίωση αυτή γεννάται έναντι του εργοδότη του παθόντος και των προσώπων που προστήθηκαν από αυτόν, έστω κι αν ο ζημιωθείς είναι ασφαλισμένος στο ΙΚΑ. Ο εργολάβος, όταν δεν εξαρτάται από τον εργοδότη, δεν θεωρείται ότι βρίσκεται σε σχέση προσθήσεως μαζί του και συνεπώς είναι ανεύθυνος ο εργοδότης. Σε περίπτωση όμως που ο εργοδότης έχει επιφυλάξει στον εαυτό του τη διεύθυνση και επίβλεψη της εκτέλεσης του έργου, ο εργολάβος, αφού υπακούει στις οδηγίες του, θεωρείται προστηθείς. (Ν. 551/1915· 34, παρ. 2, 60, παρ. 3 α.ν. 1846/51· 299, 914, 922, 932, 681, 688-691 ΑΚ).

Πρόεδρος: Βασίλειος Ιακωβίδης.
Δικαστές: Κ. Ζουμπούλης, Α. Μηλιόπουλος (εισηγητής).
Δικηγόροι: Ι. Θωμάς - Γ. Τσιπινιάς.

Π. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 16 παρ. 1 ν. 551/1915, 34 παρ. 2, 60 παρ. 3 α.ν. 1846/1951 και των διατάξεων των άρθρων 299, 914, 922 και 932 ΑΚ, προκύπτει ότι επί εργατικού ατυχήματος, το οποίο οφείλεται είτε σε πταίσμα του κυρίου της επιχείρησης είτε σε πταίσμα των προστηθέντων απ' αυτόν προσώπων, γεννάται υπέρ του εργάτη ή υπαλλήλου που ζημιώθηκε αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής του βλάβης. Η αξίωση αυτή γεννάται έναντι του εργοδότη του παθόντος και των προσώπων που προστήθηκαν απ' αυτόν, έστω και αν ο ζημιωθείς είναι ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. (ολ.ΑΠ 444/1964 ΝοΒ 1964.1075, ΑΠ 1293/1984 ΕΕργΔ 1985.694, ΕφΘεσ 2569/1992 ΕΕργΔ 1993.381. ΕφΘεσ 1459/91 Αρμ.1991.268). Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 922 ΑΚ. κατά την οποία ο κύριος ή ο προστήσας άλλον σε μια υπηρεσία ευθύνεται για τη ζημία που ο υπηρέτης ή ο προστηθείς προξένησε σε τρίτον παράνομα κατά την υπηρεσία του, προκύπτει ότι προϋπόθεση της ευθύνης αυτής είναι ότι ο προστηθείς, που μπορεί να είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο, κατά το χρόνο που τέλεσε την άδικη πράξη τελούσε υπό τις εντολές και οδηγίες του προστήσαντος ως προς τον τρόπο εκπλήρωσης των καθηκόντων του. Τέλος, από τα άρθρα 681, 688-691 ΑΚ συνάγεται ότι ναι μεν γενικώς ο εργολάβος, αφού δεν εξαρτάται από τον εργοδότη, δεν θεωρείται ότι βρίσκεται σε σχέση προσθήσεως μαζί του και συνεπώς είναι ανεύθυνος ο εργοδότης για τα πταίσματα του εργολάβου κατά τις άδικες πράξεις που διαπράττει κατά την εκτέλεση του έργου, σε περίπτωση όμως που ο εργοδότης έχει επιφυλάξει στον εαυτό του τη διεύθυνση και επίβλεψη της εκτέλεσης του έργου, ο εργολάβος, αφού υπακούει στις οδηγίες του, θεωρείται προστηθείς (ΑΠ 2101/1986 ΝοΒ 1987.1239, ΑΠ 1554/ 1980 ΝοΒ 1981.883, ΑΠ 300/1980 ΝοΒ 1980.1723, ΕφΘεσ 2591/1995 ΕΕργΔ 1996.967).

ΠΙ. Στην αγωγή του, επί της οποίας εξεδόθη η εκκαλούμενη απόφαση, ο ενάγων ισχυρίζεται ότι το Νοέμβριο του 1996 προσελήφθη από την πρώτη εναγομένη εργολάβο ομόρρυθμη εταιρία, της οποίας νόμιμοι εκπρόσωποι είναι ο Π.Σ. και ο Γ.Τ., με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, προκειμένου να εργασθεί ως ελαιοχρωματιστής στις οικοδομικές επιχειρήσεις τις οποίες εργολαβικά αναλάμβανε η άνω εργοδοτιδά του, έναντι του εκάστοτε νομίμου ημερομισθίου. Μεταξύ των άλλων η πρώτη εναγομένη κατήρτισε τον Μάιο του 1997 σύμβαση εργολαβίας με τη δεύτερη των εναγομένων, προκειμένου να ανακατασκευάσει τις εγκαταστάσεις της στο εργοστάσιο αλλαντοποιίας που διατηρεί η τελευταία στο ύψος του 4ου χιλιομέτρου της οδού Θεσσαλονίκης - Ασβεστοχωρίου, στο έργο δε αυτό, του οποίου η δεύτερα εναγομένη, ιδιοκτήτρια του εργοστασίου, ήταν κυρία και του οποίου τη διεύθυνση και επίβλεψη της εκτελέσεως είχε επιφυλάξει στον εαυτό της, απασχόλησε μεταξύ άλλων εργαζομένων και τον ενάγοντα. Περαιτέρω, ο ενάγων εκθέτει στην αγωγή του ότι κατά τη διάρκεια της εργασίας του και ενώ προσπαθούσε να καθαρίσει τα παλιά επιχρίσματα των τοίχων του άνω εργοστασίου, ενεργώντας κατά τις οδηγίες και εντολές των αρμοδίων οργάνων των εναγομένων, ανέβηκε σε ένα πατάρι, του οποίου το δάπεδο λόγω της ευτελούς

κατασκευής του έσπασε, με αποτέλεσμα να πέσει αυτός και να σφηνωθεί στην οπή, να υποστεί δε διάφορες κακώσεις, μεταξύ των οποίων και ρήξη σπληνός, εξαιτίας των οποίων εισήλθε στο νοσοκομείο και χειρουργήθηκε. Ισχυριζόμενος λοιπόν ότι εξαιτίας των σωματικών βλαβών αυτών, που οφείλονται σε υπαιτιότητα των εναγομένων, υπέστη ηθική βλάβη, ζητεί με την αγωγή του, προς αποκατάστασή της, ποσό 25.000.000 δραχμών, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση. Επί της αγωγής αυτής εξεδόθη η εκκαλούμενη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, το οποίο, αποδεχόμενο την αποκλειστική υπαιτιότητα των αρμοδίων οργάνων των εναγομένων στην επέλευση του ατυχήματος και απορρίπτοντας τον περί συνυπαιτιότητας του ενάγοντος ισχυρισμό, τον οποίο νόμιμα προέβαλαν οι εναγόμενοι, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, επιδικάζοντας στον ενάγοντα ποσό 6.000.000 δραχμών. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονούνται ήδη με τις κρινόμενες συνεκδικαζόμενες εφέσεις τους για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων τόσο ο ενάγων, ζητώντας να εξαφανισθεί η άνω απόφαση, ώστε να γίνει καθ' ολοκληρίαν δεκτή η αγωγή του, όσο και οι εναγόμενοι, ζητώντας επίσης την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως, ώστε να απορριφθεί η αγωγή του αντιδίκου τους, επί της οποίας εξεδόθη.

IV. Από την επανεκτίμηση των νομίμων καταθέσεων των μαρτύρων (δύο από κάθε διάδικη πλευρά), που εξετάστηκαν ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιέχονται στα οικεία πρακτικά, όλα τα έγγραφα τα οποία οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, τα οποία εκτιμώνται είτε προς άμεση απόδειξη είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων και την εν γένει συζήτηση της υποθέσεως, απεδείχθησαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα εξής πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει του από 12.2.1996 ιδιωτικού συμφωνητικού, η δευτέρα εναγομένη, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται στο 4ο χιλιόμετρο της οδού Θεσσαλονίκης - Ασβεστοχωρίου εργοστάσιο αλλαντοποιίας, ανέθεσε στην πρώτη εναγομένη τεχνική εταιρία την εκτέλεση του έργου επέκτασης και ανακατασκευής της αλλαντοβιομηχανίας αυτής και δη των οικοδομικών εργασιών, των εργασιών ύδρευσης και αποχέτευσης, των εγκαταστάσεων πυρόσβεσης, των ηλεκτρομηχανολογικών εγκαταστάσεων και των εγκαταστάσεων φωτισμού, αλεξικέραννου και ασφαλιστικών εργασιών. Η εργοδότης του έργου, δευτέρα εναγομένη, επιύλαξε στον εαυτό της τη διεύθυνση και επίβλεψη της εκτέλεσης του έργου, περιελήφθη μάλιστα στο άρθρο 2 περ. στ' του ανωτέρω ιδιωτικού συμφωνητικού η ρητή επισήμανση, ότι το έργο θα εκτελεσθεί σύμφωνα με τις εντολές των επιβλεπόντων μηχανικών που έχουν τη διεύθυνσή του και διορίζονται από τον εργοδότη. Μεταξύ των δυο εναγομένων εταιριών υφίσταται επομένως σχέση προσθήσεως, σύμφωνα και με όσα αναφέρθηκαν στη 2η σκέψη της παρούσας, κατά τη διάταξη δε του άρθρου 922 ΑΚ, η εργοδότης δευτέρα εναγομένη ευθύνεται ως προσθήσασα για τη ζημία που η πρώτη θα προξενούσε σε τρίτο δια των οργάνων της, αφού η προστηθείσα εταιρία τελούσε υπό τις εντολές και οδηγίες των αρμοδίων οργάνων (μηχανικών και τεχνικών) της προσθήσασας δευτέρας εναγομένης, ως προς τον τρόπο εκπληρώσεως των καθηκόντων της. Αμέσως, λοιπόν, μετά την υπογραφή του ως άνω ιδιωτικού συμφωνητικού η πρώτη εναγομένη, η οποία διέθετε εργατοτεχνικό προσωπικό και κατάλληλα εργαλεία, άρχισε τις οικοδομικές εργασίες, χρησιμοποίησε δε ως ελαιοχρωματιστή και τον ενάγοντα, τον οποίο προσέλαβε με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, δυνάμει της οποίας συμφωνήθηκε να εργασθεί αυτός κατά την εκτέλεση των εργασιών που προαναφέρθηκαν, έναντι του νομίμου ημερομισθίου. Στις 2.6.1997 το συνεργείο, στο οποίο συμμετείχε ο ενάγων, κατόπιν εντολής του προϊσταμένου εργοδηγού Γ.Φ., έπρεπε να απασχοληθεί με το βάψιμο ενός εσωτερικού τοίχου του εργοστασίου, στον οποίο εφαπτόταν η εσωτερική σκάλα που οδηγούσε από το ισόγειο στον επάνω όροφο του εργοστασίου καθ' όλο το μήκος της, την ως άνω δε εργασία ανέλαβε να εκτελέσει ο ελαιοχρωματιστής Α.Κ., με βοηθό τον ενάγοντα. Ο παλινός αυτός τοίχος βρισκόταν αριστερά για τον ανερχόμενο τη σκάλα, είχε δε μεγάλο ύψος και η προετοιμασία του για το βάψιμο (ξύσιμο, στοκάρισμα κλπ.) όσο και το ίδιο το βάψιμο ήταν ιδιαίτερος δυσχερή. Αν οι απαιτούμενες εργασίες γίνονταν από τη βάση της σκάλας (από τα σκαλοπάτια της δηλαδή), χρειαζόταν ειδικό κοντάρι με ξύστρα, σπάτουλα ή βούρτσα αντίστοιχα στο άκρο του, του οποίου ωστόσο ο χειρισμός θα ήταν δύσκολος για τον τεχνίτη που θα δούλευε πατώντας πάνω στα σκαλοπάτια (αφού ο τεχνίτης θα έπρεπε να ανεβαίνει ένα-ένα τα σκαλοπάτια και να χειρίζεται το κοντάρι σε κάθετη σχεδόν θέση). Με τον τρόπο αυτό ήταν αφενός αμφίβολο αν θα μπορούσαν να ξυστούν και να βρουν τα

υψηλότερα σημεία του τοίχου (η δύναμη που θα ασκούσε ο εργαζόμενος στη βάση του κονταριού δεν θα μπορούσε να μεταφερθεί αποτελεσματικά στην άλλη άκρη του), αφετέρου υπήρχε κίνδυνος ο εργαζόμενος, προσπαθώντας να ασκήσει πίεση στο κοντάρι, να χάσει την ισορροπία του και να πέσει προς τα πίσω, αφού τα σκαλοπάτια δεν παρέχουν ασφαλή όαση για παρόμοια εργασία. Το ασφαλέστερο θα ήταν να τοποθετηθεί ικρίωμα, πάνω στο οποίο ευχερώς και με ασφάλεια θα μπορούσε να μετακινηθεί ο εργαζόμενος, το οποίο ικρίωμα ωστόσο δεν τοποθετήθηκε στην προκείμενη περίπτωση. Απέναντι από τον τοίχο που θα βαφόταν, από την άλλη δηλαδή πλευρά της σκάλας, υπήρχε μια οριζόντια επιφάνεια αυτή ειδικότερα βρισκόταν στο μέσον περίπου του ύψους του τοίχου που έπρεπε να βαφεί, αποτελούσε δε την οροφή άλλου κλιμακοστασίου, που οδηγούσε από το ισόγειο στο υπόγειο της οικοδομής και βρισκόταν από την άλλη πλευρά της αρχικά αναφερθείσας σκάλας, όπως λέχθηκε, δηλαδή δεξιά για τον ανερχόμενο και απέναντι από την επιφάνεια που έπρεπε να βαφεί. Για να καλυφθεί το εν λόγω κλιμακοστάσιο, που οδηγούσε στο υπόγειο, είχε τοποθετηθεί σιδερένιο πλαίσιο από σιδηροσωλήνες και επί του εν λόγω σταθερού πλαισίου είχε τοποθετηθεί φύλλο αμιαντολαμαρίνας, το οποίο σχημάτιζε την προαναφερθείσα οριζόντια επιφάνεια, που είχε το σχήμα ορθογωνίου παραλληλογράμμου. Τα υλικά αυτά ωστόσο δεν ήταν τέτοιας αντοχής που να μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως δάπεδο εργασίας, γιατί η αμιαντολαμαρίνα ευχερώς θα μπορούσε να σπάσει υπό την πίεση ενός ανθρώπινου σώματος και μάλιστα από εργαζόμενο επ' αυτής άτομο, που θα έπρεπε να εκτελέσει διάφορες κινήσεις και να μετακινηθεί επ' αυτής. Παρά ταύτα ο μηχανολόγος - ηλεκτρολόγος Γ.Τ., ομόρρυθμο μέλος της πρώτης εναγομένης, που είχε την επίβλεψη του έργου, ο οποίος πριν από την έναρξη των εργασιών είχε επισκεφθεί το εργοστάσιο και ενημέρωσε τον εργοδηγό Γ.Φ. για τις εργασίες που έπρεπε να εκτελεστούν, δεν έδωσε συγκεκριμένες οδηγίες και δεν απαγόρευσε, όπως όφειλε, στον εργοδηγό, στον Α.Κ. και στον ενάγοντα να χρησιμοποιήσουν κατά την εκτέλεση του έργου την οριζόντια επιφάνεια που προαναφέρεται. Έτσι, ο εργοδηγός Γ.Φ. έδωσε εντολή στον επικεφαλής του συνεργείου των ελαιοχρωματιστών Α.Κ., να ζύσουν και να βάψουν τον προαναφερόμενο τοίχο και ο τελευταίος ανέθεσε την εργασία αυτή στον ενάγοντα, χωρίς κι αυτοί οι δύο να επιστήσουν την προσοχή του ενάγοντος στην επικινδυνότητα της ως άνω επιφανείας. Μάλιστα η εν λόγω επιφάνεια ήταν καλυμμένη, άγνωστο γιατί, με χάρτινα τσουβάλια από τσιμέντο, εξαιτίας των οποίων δεν ήταν ευχερές να αντιληφθεί κανείς το πάχος και την ανθεκτικότητα της αμιαντολαμαρίνας. Το πρωί λοιπόν της 2.6.1997 ο ενάγων, αφού με μία σπάτουλα, που κρατούσε στο χέρι, αποξήλωσε το παλιό, φουσκωμένο πλαστικό χρώμα από τα χαμηλά σημεία του τοίχου δίπλα στη σκάλα και χρησιμοποίησε μία μικρή φορητή σκάλα για την αποξήλωση των ψηλότερων σημείων, σκέφθηκε, για να επιτύχει τον καθαρισμό των ακόμη ψηλότερων σημείων, τα οποία δεν έφθανε, να προσδέσει τη σπάτουλα σε ξύλινο κοντάρι, μήκους 1,30 μέτρου περίπου. Πράγματι, με το κοντάρι αυτό προσπάθησε να καθαρίσει τον τοίχο, αλλά επειδή και πάλι ήταν αδύνατο να φθάσει τα εντελούς ακραία σημεία από την σκάλα στην οποία στεκόταν, ανέβηκε στην προαναφερομένη οριζόντια επιφάνεια, κρατώντας το κοντάρι στα χέρια του. Απορροφημένος λοιπόν όπως ήταν στην εκτέλεση της εργασίας του, πάτησε στην αμιαντολαμαρίνας σε σημείο που δεν υπήρχε υποστήριξή της από το σιδερένιο πλαίσιο στο οποίο αυτή στηριζόταν, ένα τμήμα της οποίας έσπασε, με αποτέλεσμα να καταπέσει αυτός και να σφηνωθεί στην οπή που δημιουργήθηκε, τα αιχμηρά δε άκρα της λαμαρίνας στο σημείο της οπής του προκάλεσαν ρήξη σπληνός και εσωτερική αιμορραγία. Ο ενάγων μεταφέρθηκε αμέσως στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ, όπου χειρουργήθηκε και του έγινε σπληνεκτομή, εξήλθε δε από το εν λόγω νοσοκομείο στις 10.6.1997 με βελτίωση, με τη σημείωση των θεραπόντων γιατρών του ότι απαιτείται προσοχή στο άμεσο και αώτερο μέλλον για πιθανές λοιμώξεις. Μετά την έξοδό του από το νοσοκομείο συνέχισε τη φαρμακευτική αγωγή που του συνεστήθη, στις 20.1.1998 δε, που εξετάστηκε πάλι από τον θεράποντα ιατρό του Γ.Μ., βρέθηκε να εμφανίζει μικρό χειλοειδές του τραύματος και επώδυνη ογκιδίου (κόμπο νάυλον ράμματος) υποδορίως του τραύματος, το οποίο χρήζει αφαιρέσεως. Εξαιτίας εξάλλου του ανωτέρω τραυματισμού του ο ενάγων έλαβε αναβολή στρατεύσεως για λόγους υγείας μέχρι της 27.1.1998.

V. Υπό τα προαναφερόμενα αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, το ατύχημα του ενάγοντος οφείλεται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου αυτού, σε συνυπαιτιότητα τόσο των

αρμοδίων καταστατικών οργάνων των εναγομένων όσο και του ίδιου του ενάγοντος. Ειδικότερα η δευτέρα εναγομένη, κυρία του προαναφερομένου έργου και προστήσασα την πρώτη στην εκτέλεσή του, επιφύλαξε στον εαυτό της τη διεύθυνση και επίβλεψη του έργου, όπως λέχθηκε και έτσι ευθύνεται από κοινού με την προστηθείσα, για τη ζημία που η τελευταία θα προξενούσε σε τρίτον δια των οργάνων της, ενόψει του ότι η προστηθείσα εταιρία τελούσε υπό τις εντολές και οδηγίες των αρμοδίων οργάνων της, ως προς τον τρόπο εκτελέσεως του έργου. Τα αρμόδια λοιπόν καταστατικά όργανα των εναγομένων από αμέλειά τους, ήτοι από έλλειψη της προσηκούσης επιμέλειας, την οποία υπό παρόμοιες συνθήκες θα επιδείκνυε κάθε μέσος συνετός άνθρωπος, δεν φρόντισαν να εξασφαλίσουν τον ενάγοντα από ατυχήματα που να μπορούσαν να συμβούν κατά τη διάρκεια της εργασίας του και δη δεν φρόντισαν να τοποθετηθεί σκαλωσιά κατά μήκος της σκάλας και προ της επιφανείας του τοίχου που έπρεπε να βαφεί, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα προσέγγισης του ενάγοντος σε κάθε σημείο του τοίχου (βλ. την από 27.6.1997 έκθεση αυτοψίας του Χ.Γ., που αναφέρθηκε πιο πάνω) ή τουλάχιστον να τοποθετηθούν καδρόνια πάνω στην επιφάνεια πατάρι - που προαναφέρθηκε, πριν τοποθετηθεί επ' αυτής το φύλλο αμιαντολαμαρίνας, ώστε σε περίπτωση που κάποιος εργαζόμενος πατούσε στην εν λόγω επιφάνεια, να παρέχεται ασφαλής βάση στήριξης και να μην υπάρχει κίνδυνος θραύσεως των φύλλων της αμιαντολαμαρίνας και πτώσεώς του. Εκτός αυτών έπρεπε να είχαν απομακρυνθεί προ της ενάρξεως των εργασιών από την άνω επιφάνεια τα χάρτινα τσουβάλια, που, όπως σημειώθηκε πιο πάνω, υπήρχαν διάσπαρτα πάνω σ' αυτήν και δεν επέτρεπαν να γίνει άμεσα αντιληπτός εκ μέρους των εργαζομένων ο κίνδυνος από τη μικρή ανθεκτικότητα της εν λόγω επιφανείας, οι εναγόμενοι όμως δεν φρόντισαν για την έγκαιρη απομάκρυνση των τσουβαλιών αυτών. Τέλος, οι εναγόμενοι δεν έδωσαν δια των οργάνων τους τις αναγκαίες οδηγίες στους εργαζομένους για τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να εργασθούν στο συγκεκριμένο έργο και από αμέλειά τους δεν επέστησαν την προσοχή των εργαζομένων αυτών καθόσον αφορά την επικινδυνότητα της επιφανείας που προαναφέρθηκε, της οποίας την χρησιμοποίηση έπρεπε ρητώς να απαγορεύσουν. Εξάλλου ο ενάγων θα έπρεπε, αντιλαμβανόμενος την επικινδυνότητα που δημιουργούσε το είδος της εργασίας, την οποία κλήθηκε να εκτελέσει, να είναι πιο προσεκτικός και να μη χρησιμοποιήσει την ανωτέρω επιφάνεια, χωρίς να βεβαιωθεί προηγουμένως ότι αυτή μπορούσε να αντέξει το βάρος του σώματός του ή εν πάση περιπτώσει, όταν ανέβηκε σ' αυτήν, να χρησιμοποιήσει ξύλινα δοκάρια, τα οποία υπήρχαν στο χώρο του εργοστασίου, για να πατήσει με ασφάλεια πάνω σ' αυτά και να περατώσει την εργασία που του ανετέθη, τις οποίες όμως ενέργειες από αμέλειά του, ήτοι από έλλειψη της προσήκουσας προσοχής, που μπορούσε και όφειλε να καταβάλει ως μέσος συνετός άνθρωπος, δεν έκανε. Έτσι λοιπόν, υπό τα δεδομένα αυτά, οι μεν εναγόμενοι είναι συνυπαίτιοι του τραυματισμού του ενάγοντος κατά ποσοστό 80%, ο ίδιος δε ο ενάγων είναι συνυπαίτιος του τραυματισμού του κατά ποσοστό 20%, σύμφωνα με τη βάσιμη ένσταση από το άρθρο 300 του ΑΚ, την οποία πρωτοδίκως προέβαλαν οι εναγόμενοι, και την οποία επαναφέρουν ήδη με την 2206/1998 κρινόμενη έφεσή τους.

VI. Από τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία απεδείχθη ότι ο ενάγων, ηλικίας 19 ετών κατά το χρόνο του ατυχήματος, ο οποίος υπέστη από το ατύχημα, όπως λέχθηκε, ρήξη σπληνός και εσωτερική αιμορραγία, εισήλθε στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ, όπου νοσηλεύθηκε επί οκταήμερο και όπου του έγινε σπληνεκτομή, παρουσιάζει δε ήδη ίχνη της εγχειρήσεως στην κοιλιακή χώρα και θα εμφανίζει αυξημένο κίνδυνο λοιμώξεων σε όλη του τη ζωή, ενώ επίσης παρουσιάζει στην κοιλιακή χώρα ουλή με κόμπο νάυλον ράμματος υποδορίως, που χρήζει αφαιρέσεως με μελλοντική εγχείρηση. Ενόψει λοιπόν του βαθμού του πταίσματος των υπαιτίων οργάνων των εναγομένων, του είδους και του μεγέθους της επενεχθείσας βλάβης, της κοινωνικής θέσεως του ενάγοντος και της οικονομικής καταστάσεως των διαδίκων, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα το ποσό των 8.000.000 δραχμών, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση, το οποίο ποσό του οφείλεται ανεξαρτήτως των παροχών που του κατέβαλε ή του οφείλει το Ι.Κ.Α., στο οποίο ήταν αυτός ασφαλισμένος κατά το χρόνο του ατυχήματος, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω στη σκέψη II. Η κρινόμενη αγωγή επομένως, η οποία είναι επαρκώς ορισμένη, ενόψει του ιστορικού της που προαναφέρεται, έπρεπε να γίνει εν μέρει δεκτή και να επιδικασθεί στον ενάγοντα το ποσό των 8.000.000 δραχμών, το πρωτόδικο δε δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφαση

του έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή και επιδίκασε στον ενάγοντα για τον προαναφερόμενο λόγο 6.000.000 δραχμές, έσφαλε στην εκτίμηση των αποδείξεων που τέθηκαν υπόψη του. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτή, ως εν μέρει και κατ' ουσίαν βάσιμη η κρινόμενη 2073/1998 έφεση του ενάγοντος, να απορριφθεί δε η συνεκδικαζόμενη 2206/1998 έφεση των εναγομένων, να εξαφανισθεί μετά ταύτα, κατ' αποδοχή της εφέσεως του ενάγοντος, η εκκαλουμένη απόφαση και, αφού διακρατηθεί η υπόθεση και δικασθεί από το Δικαστήριο αυτό κατ' ουσίαν, να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη αγωγή του ενάγοντος και να επιδικασθεί σ' αυτόν το προαναφερόμενο ποσό, με το νόμιμο τόκο από της επιδόσεως της αγωγής του. Τέλος, οι εναγόμενες, οι οποίες ηττώνται εν μέρει, πρέπει να υποχρεωθούν να καταβάλουν μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας (άρθρα 178, 183 ΚΠολΔ).